

YALNIZCA BİR CUMARTESİ GÜNÜ...

Şule Aslan
EMO Ankara Şubesi

Metronun kapısı açıldı ve her zamanki gibi kalabalıkla sürüklelenerek içeriye girebildi. Bugün şanslı günüydü galiba, oturacak bir yer bile bulmuştu. Sağ yanında yorgun ve yaşlı bir kadın, sol yanında genç bir erkek oturuyordu. Daha yolculuğun ilk dakikalarında solundaki erkeğin koltuğunda kaykılarak oturmasından ve kendi koltuğuna doğru yayılmasından rahatsız olmaya başladı. Adam yayıldıkça önce refleks olarak büzüldü kendi koltuğunda, ama hayır dedi kendi kendine, rahatsızlığını hissettirmeliydi. Bunu önce bakışlarıyla hissettirmeyi seçti. Iihhh, adam oralı bile olmamış, habire üzerine doğru yaslanmaya başlamıştı. Bir kaç kez yerinde kıpırdandı. "Hahh, fark etti nihayet," dedi içinden. Fakat ne yazık ki bu fark ediş umduğu gibi sonuçlanmamıştı: "Ne o, rahatsız mı oldun?" diye ağızda kelimeleri yayararak konuşan adamın saygısızca kurduğu cümle çarptı suratına... Yüz ifadesi, bakışları da bir o kadar saygısız, hatta aşağılayıcıydı. "Evet, rahatsız oldum!" dedi. "Tipe bak yaaa!?" dedi karşıdaki adam; aşağılamanın dozu arttırılmıyordu ki, bir daha rahatsız oldum bile diyemesindi... Hatta dediğine pişman edilmeliydi. "Konuşmanıza dikkat edin beyefendi! Sürekli benim koltuğuma doğru yayılıp duruyorsunuz, düzgün oturun!" "Şundaki tipe bak yaaa, sana ne bakacaaaeemmm ben yaaeeaa!" diyordu hala adam. "Bana bak, şimdi metroyu durdurup seni şikayet ederim, saygılı ol!" diyebilirdi öfkeyle. O sırada metrodaki yolcular olaya müdahil olmaya başladılar. "Gerginlik" çıkmaması için rahatsız olmak gibi çok doğal bir hakkını kullanan kadını susturmak "en kolay, en doğru" yol gelmişti ki yolculara, kadına "sen de uzatma artık!" deyiverdiler hep birlikte... Hatta sağ tarafta oturan yaşlı kadın kendince daha "etkili" bir çözüm buluvermişti; hemen yerinden kalktı ve "araya ben oturayım da susun artık" dedi. Öylece kalakalmıştı...

Ofisin kapısından içeri girdi ve "günaydın" dedi herkese. Ya-

şadığı saygısızlığa inat gülümsedi iş arkadaşlarına. Çayını aldı ve bilgisayarının başına geçti. Sabah muhabbetlerini çok uzun tutma lüksü yoktu, her gün, günlük imalat raporu yazıp yetiştirmesi gey rekiyordu. En az iki saat süren bu sabah rutinini gerçekleştirdikten sonra ofisin önüne çıktı. Biraz nefes almak, rahatlamak istiyordu. Birkaç iş arkadaşı da sigara molasına çıkmıştı. Günlük işlerden başlayan muhabbet, yollar, toplu taşıma araçları, trafik vb. konulara geldi. Sabahtan beri içinde tuttuğu, yolda yaşadığı ve canını sıkan tartışmayı paylaştı arkadaşlarıyla. Toplu taşıma araçlarında bu şekilde oturan ve davranan erkekler çok öfkelenmiş gibi görünürdü. Ama ne yazık ki çok da umursanmadığını hissetti. Bakışlar, mimikler "abarttığı" yönündeydi. Yine öylece kalakaldı. Çabucak toparlandı ve yetiştirilecek işlerini bahane edip odasına geri döndü.

Can sıkıntısı ile de olsa çalışmaya devam etti. Haftanın son iş günü olan cumartesi günüydü bugün, biraz daha erken çıkacaklardı işten. Öğle yemeğine giderken bir günlük tatili ne kadar çok özlediğini hissetti. Yolda amiri ile karşılaşınca birlikte ofisin en alt katındaki yemekhaneye gitmek üzere asansöre geçtiler. İşten güçten konuşurlarken amirinin ağızından "Koskocaman elektrik mühendisi garısın!" cümlesini duydu. "Ne biçim konuşuyorsunuz siz!" diye tepki gösterdi. Başından sanki kaynar sular dökülmüştü. "Ağızmdan kaçtı işte, sen de çok tepki gösteriyorsun!?" "Nasıl yani? Benim tepkim değil, sizin konuşmanız yanlış!" derken asansör kapısı açılmış ve amiri dinlemeden yürüyüp gitmişti bile... Yine öylece kalakaldı...

Bu konuşmadan sonra pek de rahat geçirmediği birkaç saatlik mesaisini tamamlayıp evin yolunu tuttu. Eve diğer günlerden daha erken gelebildiği için yemek ve çay için daha uzun bir vakti vardı. Diğer günler haber saatine yetişemiyordu. Cumartesi günü ana

